

Komentář k evangelium: Touha po svatosti druhých

Evangelium a komentář k 26.
neděli v mezidobí (cyklus B).

»Kdo není proti nám, je s
námi« . Duch svatý moudře
působí v každém člověku a
skrže každého člověka.

Přátelme se s tímto působením,
oceňujme a učme se ze způsobu
života všech, kteří žijí stejnou
vírou jako my.

28.09.2024

Evangelium (Mk 9,38-43.45.47-48)

Jan mu řekl: »Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.« Ježíš však řekl: »Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu. Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys

vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.

Komentář

Dnešní evangelium nám připomíná několik Ježíšových učení o křesťanském životě. Markovo vyprávění je střízlivé, ale slova lapidárně řečeno snadno zasáhnou dno duše. První z nich bychom mohli komentovat takto: Bůh dává své dary, jak chce, a pro nás by snad vždy bylo zdrojem radosti, kdybychom viděli, jak je druzí velkoryse přijímají a dávají je do služeb evangelia.

Pomysleme na velkou rozmanitost a bohatství uvnitř církve a také na možnost, že naše srdce – zatímco, se každý den snaží vyjít ze sebe a stát se o něco větším - může na druhé, kteří stejně jako my pracují na Pánově vinici, pohlížet s nedůvěrou a možná i s určitou formou odmítnutí.

Ježíšova slova jsou jasná: „Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi“. Samozřejmě jen Bůh může nahlédnout do srdcí a rozeznat úmysly. Musíme se řídit vnějšími vodítky, například: „poznáte je po jejich ovoci“. Sice ne zcela, protože skryté plody nemůžeme vidět, dokud nevyjdou na světlo, ale pak je poznáme.

Ježíš nás povzbuzuje, abychom si uvědomili, že On působí skrytě v srdcích a skrze ně a že toto Jeho působení je u každého člověka jedinečné. Že nemůžeme vědět, do jaké míry je jednání druhých lidí poddajnou, i když možná ne zcela přesvědčenou odpovědí na vnitřní vnuknutí Ducha svatého. Co tyto reakce lásky vyvolávají v duši a ve světě, uniká nám, ale ne Bohu. Proto si připomínáme, že v každém gestu opravdové lásky je hodnota věčnosti

a že toto gesto už tím, že je láskou, s sebou vždy nese „mzdu“, která není odměnou, ale právě důsledkem toho, že je na světě málo „nové lásky“.

Naslouchejme tedy Ježíšovým slovům jako výzvě, abychom ocenili hojné působení Ducha svatého v duších a navázali pouta společenství se všemi, zejména s pokřtěnými, modlili se jeden za druhého a učili se konkrétně hledat a přivádět duše ke Kristu.

Slova o pohoršení jsou druhou stranou toho, co Ježíš řekl dříve: Z celého srdce máme toužit po svatosti druhých a kvůli tomu dělat vše, co je v našich silách, aby je náš příklad neznepokojoval a neodváděl od Boha. Je to výzva k tomu, abychom byli strážci jeden druhého, abychom na sebe navzájem dohlíželi na své každodenní cestě. Nejsme ostrovy, nejsme lidé, kterým je lhostejné, co může náš způsob mluvení a jednání způsobit druhým. Samozřejmě se

nemůžeme každého ptát na radu, než uděláme nějaký krok, ale do našich srdcí byl vylit Duch svatý, a to nám umožňuje myslet a jednat s božskou moudrostí. Neděláme věci jen proto, že se nám zdají správné. To neznamená, že se necháme unést tím, co si myslí ostatní, nebo že kvůli tomu skrýváme své křesťanské postavení. Je to něco jiného.

Přikládat váhu pohoršení znamená žít s vědomím, že naše jednání má důsledky nejen pro nás samotné. Máme slabosti, ale když se je snažíme překonat, nechceme ublížit těm, kdo jdou s námi, ani „silným“, ani „slabým“. Ježíš nám navíc připomíná, že existují lidé, kteří jsou obzvlášť slabí a křehcí. Patří mezi ně i ti nejmenší, kterým mohou tolik pomoci dobré příklady, jimž může hodně uškodit, když žádné nemají, nebo ty špatné. Dále mezi ně můžeme zařadit ty, kteří dělají první

krůčky ve víře, lidi, kteří nás
pozorují atd.

Můžeme se toho tolik naučit od těch,
kteří nás předešli: od jejich snahy
lépe poznat vlastní slabosti, od jejich
naděje dostat se ke kořenům, aby
uzdravili nemocné, od pomoci,
kterou hledali nebo přijali. Po této
cestě totiž nelze jít sám: jak moc
potřebujeme dobrý duchovní
doprovod! Jak toužíme po tom, aby
lidé kolem nás co nejvíce rostli v
radosti a naději na cestě ke svatosti!
To vše Bůh částečně vložil do našich
rukou.

Juan Luis Caballero

Juan Luis Caballero // Photo:
Duy Pham - Unsplash

komentar-k-evangeliu-touha-po-
svatosti-druhych/ (20.02.2026)